

[Thorndahl]

foretages i en rækkefølge, der er bestemt af, om den aktuelle investering giver den størst mulige miljømæssige forbedring, altså det bedste cost-benefit forhold. Der var da heller ingen tvivl om, at det var hensigten med den opbygning, loven fik, og med de intentioner, der er nedlagt i loven. Det er min fornemmelse, at det desværre ikke er gået sådan. I ly af netop miljøbeskyttelsesloven har myndighederne gjort sig skyldige i et omfattende ressourcespild, der muligvis er i milliardstørrelsen, og med meget beskedne miljømæssige effekter.

Miljøministeriet har udsendt 3 interessante rapporter, som vi har fået for et halvt års tid siden. Der er en rapport om, hvorvidt principperne for behandling af klagesager kan forenkles. Der er en rapport om samtidig sagsbehandling, om hvorvidt sager efter anden lovgivning kan afklares i forbindelse med lokalplanlægning, der omfatter dele af miljølovens område. Og endelig en rapport om, hvorvidt reglerne om offentlighed i miljøministeriets lovgivning kan eller skal ændres. Jeg synes faktisk, at vi bør benytte denne lejlighed til i udvalget at se på, om der er nogle af de synspunkter, der er indeholdt i disse 3 interessante redegørelser, der med rimelighed kan indarbejdes i lovgivningen i forbindelse med revisionen.

Den paragraf i loven, der har bevirket de største udgifter, er § 21, der pålægger kommunerne at udarbejde spildevandsplaner. I bekendtgørelsesform fastsattes der en tidsfrist for kommunerne til at fremsende deres spildevandsplaner til amtsrådene. Tidsfristen var den 1. oktober 1976, men der var faktisk kun 29 kommuner, der overholdt denne tidsfrist, og den 1. juli 1981, altså næsten 5 år efter tidsfristens udløb, var der faktisk 3 kommuner, der stadig ikke havde afleveret spildevandsplanerne. Det er svært at undgå at få en fornemmelse af, at der på et meget centralt område i denne lovgivning er et betragteligt antal kommuner, der ikke har overholdt miljøloven, en overtrædelse, der ikke har fået nogen konsekvenser for disse kommuner.

Jeg finder derfor, at dette eksempel sammen med andre gør det meningsfyldt i denne sammenhæng at overveje i udvalget, om det er naturligt eller rimeligt, at vi fortsat skal acceptere, at kommunale myndigheder strafrit kan overtræde miljølovgivningen, mens

andre, f. eks. private virksomheder, straffes for tilsvarende overtrædelser.

Til afslutning skal jeg sige, at vi i udvalget meget positivt, men også meget grundigt vil arbejde med denne revisionsgennemgang af miljøreformen.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Centrum-demokraterne ser gerne, at vi bliver færdige i denne samling med miljøloven, for sidst, da lovforslaget blev fremsat, var det primært for at udskyde den revision af lov om miljøbeskyttelse, som nu er til behandling.

Den mellemliggende tid har vist os, at det i dag mere end nogen sinde er nødvendigt med en effektiv miljøbeskyttelse. Men samtidig ser vi det i CD som vores opgave at bevare hver eneste arbejdsplads, og det er jo en balancegang, der kun kan lade sig gøre ved at give erhvervene rimelige vilkår at honorere lovens krav og påbud på. Derfor hilser vi også med tilfredshed, at lovforslaget giver virksomhederne mulighed for at udvide eller etablere sig, selv om en afgørelse er påklaget.

I det store og hele giver revisionen sig ikke udtryk i grundlæggende ændringer, men vi havde ikke haft noget imod, hvis en sådan grundlæggende ændring var forekommet i § 84 – det har vi før påtalt – for her mener vi, at der er behov for en lempelse i stedet for en stramning. Hvis man læser de i paragrafferne omtalte kapitler i retsplejeloven, så vil man se, hvor omfattende indgreb der her er tale om. I andre tilfælde nøjes man trods alt med adgang uden retskendelse.

Der er også en anden ting, vi gerne havde set ved revision af loven, og det er, at der var medtaget flere forenklinger, idet loven stadig væk efter revisionen langt fra opfylder Jyske Lovs ønske om klarhed. Vi mener stadig væk, at den er for uklar og for tung at administrere.

Vi er tilfredse med, at kommunerne i visse mindre sager får den endelige afgørelse. Det mener vi styrker det kommunale selvstyre og letter sagsbyrden centralt – den er stor nok endda.

Spørgsmålet om udvidelse af kredsen af de klageberettigede synes vi er væsentligt. Hvor det før var sager af væsentlig individuel betydning for den enkelte person – og her henviser jeg til Karnovs noter til § 74 – giver man nu visse organisationer klageret, og så